

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: Y. R., státní příslušnost Ukrajina
bytem K. V.
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2019, č. j. MV-29144-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2019, č. j. MV-

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

29144-4/SO-2018 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 1. 2018, č. j. OAM-35084-8/DP-2017. Tímto prvoinstančním rozhodnutím správní orgán podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 3 a ve spojení s § 38 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítl žádost žalobce a neprodloužil dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť pominuly důvody, pro které bylo toto vízum uděleno.

II.

Žaloba

2. Žalobce zásadním způsobem nesouhlasil s argumentací žalované, již odůvodňovala zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění. Dle názoru žalobce žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem. Dále se řádně nevypořádala s odvolacími námitkami žalobce. V důsledku těchto pochybení žalovaná zatížila své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
3. Žalobce měl za to, že správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, respektive skutečnosti, které vyplývaly ze spisu, vyložil nesprávným způsobem a dovedl nesprávné a zavádějící závěry. Napadené rozhodnutí bylo tedy v rozporu se zásadou materiální pravdy.
4. Dle přesvědčení správního orgánu „*pominuly důvody, pro které bylo vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění uděleno.*“ Žalobci bylo vízum za účelem strpění uděleno z důvodu, že politická a bezpečnostní situace v Doněcké části Ukrajiny neumožňovala jeho návrat do země původu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývalo, že by se bezpečnostní situace na Ukrajině měla natolik změnit, aby byl nyní návrat žalobce možný. Bezpečnostní situace v Doněcku je stále kritická, stále dochází k ozbrojeným střetům a stále nedošlo k zajištění základní správní a společenské infrastruktury. Správní orgány jako podklad závěru o bezpečné situaci na Ukrajině použily zcela neaktuální zprávy. Přitom situace na Ukrajině je velmi proměnlivá.
5. Žalobce odmítl argumentaci správního orgánu prvního stupně i žalované, že by nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2017/850 ze dne 17. 5. 2017, kterým byl zaveden bezvízový styk s Ukrajinou, mělo mít vliv pro posouzení žádosti žalobce o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem strpění. Fakt, že toto nařízení vycházelo z obecného posouzení bezpečnosti země (Ukrajiny), nic nezměnil na tom, že oblast, ze které pochází žalobce, je stále dějištěm ozbrojeného konfliktu a od doby vydání dlouhodobého víza za účelem strpění žalobci se tato situace nezměnila, ba dokonce zhoršila. Naprosto absurdní pak byla argumentace správního orgánu, že právě výše zmíněné nařízení vycházelo ze závěrečné hodnotící zprávy č. COM (2015) 905 ze dne 18. 12. 2015. Přitom ještě v roce 2016 dostal žalobce vízum strpění, tudíž Česká republika v té době posoudila situaci na Ukrajině za nebezpečnou. Správní orgán si tak ve svém rozhodnutí značně protirečlil. Nadto od 26. 11. 2018 do 26. 12. 2018 byl v Doněcké oblasti zaveden mimořádný stav, Ministerstvo zahraničních věcí na svých webových stránkách stále aktuálně odrazuje občany České republiky od cesty do Doněcké a Luhanské oblasti a uvádí, že zde stále dochází k ozbrojeným konfliktům a lidé zde se nacházející jsou vystaveni riziku

nehumánního zacházení a újmy na zdraví. Žalobci bylo právě z těchto důvodů uděleno vízum za účelem strpění na území a následně dlouhodobý pobyt za účelem strpění. Podle § 43 zákona o pobytu cizinců může být dlouhodobý pobyt za účelem strpění udělen žadateli, kterému bylo uděleno vízum za účelem strpění, jeho pobyt bude delší než rok a důvody, pro které vízum bylo uděleno, trvají. Žalobce tedy splňuje zákonné podmínky pro prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem strpění. Argumentace správních orgánů možností pobytu v jiné části země původu neobstojí. V době udělení dlouhodobého víza za účelem strpění i dlouhodobého pobytu za účelem strpění žalobci totiž jiné oblasti než Doněcká a Luhanská byly z bezpečnostního hlediska srovnatelné dnešní situaci, kdyby tedy správní orgán uznal za vhodné, že žalobce mohl pobývat v jiné části země, měl takovou argumentaci použít již v případě žádosti o dlouhodobé vízum. Pokud se však nezměnily podmínky, pro které bylo dlouhodobé vízum za účelem strpění uděleno, aplikací takovéto nové argumentace se správní orgány dopustily porušení zásady legitimního očekávání žalobce. Možnost bezvízového styku mezi Ukrajinou a Českou republikou nebyla dle názoru žalobce relevantní pro posouzení jeho žádosti, neboť tento nic nezměnil na tom, že již od ledna roku 2015 v oblasti, ze které žalobce pochází, probíhají ozbrojené boje, a právě to bylo důvodem udělení víza za účelem strpění. Možnost cestovat na 90 dní v rámci 180 dní na území České republiky na tom nic nezměnila, neboť zbylých 90 dnů by musel žalobce opět pobývat v zemi původu. Žalovaná opomněla, že se jednalo o žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu, nikoliv již vízum, které bylo uděleno, o čemž svědčilo mj. i to, že jako důkaz své rozhodovací praxe uvedla rozhodnutí o přezkoumání podmínek pro udělení dlouhodobých víz.

6. Žalobce dále namítal, že se žalovaná vůbec nezabývala nepřiměřenosti rozhodnutí. I kdyby přisvědčila názoru, že správní orgán není povinen zkoumat přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, požadavek přiměřenosti rozhodnutí vyplývá i z § 2 odst. 4 správního řádu, ale především je právo na soukromý a rodinný život chráněno na ústavní úrovni (§ 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a v mezinárodních závazcích České republiky, především čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který stanovuje, že do práva na respektování rodinného a soukromého života lze zasáhnout pouze, pokud to je „*v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*“ Z jazykového výkladu lze pak dovodit, že právě spojka „a“ předpokládá kumulativní spojení těchto podmínek. Žalovaná se vůbec nezabývala souladem rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čímž přivodila nezákonnost rozhodnutí. Žalobce především poukázal na to, že neprodloužením dlouhodobého pobytu za účelem strpění ztrácí pobytové oprávnění a je nucen vycestovat zpět do země původu, přičemž v oblasti, ze které pochází, resp. ze které sem de facto uprchl, probíhá ozbrojený konflikt. V reakci na argumentaci žalované je pak alternativou takového ohrožení zdraví a života pobývat v jiné části země, kde však nemá žalobce žádné vazby, známé, zázemí apod., naproti tomu za dobu pobytu na území si zde žalobce vytvořil silné sociální vazby, má zde přátele, a především také práci a rodinu. Za dobu pobytu si žalobce osvojil český jazyk a zdejší způsob života. Žalobce by rád své vazby zde na území dále rozvíjel, především kvůli svému synovi, proto také požádal o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.
7. Žalobce dále namítal přepjatý formalismus rozhodnutí žalované, který lze spatřovat např. ve snaze správních orgánů obou stupňů tvrzením možnosti bezvízové styku či možnosti

pobývat v jiné části země zastírat zjevnou nepřiměřenost, nezákonnost a nespravedlnost napadeného rozhodnutí a reálný dopad tohoto rozhodnutí, a sice že je žalobce nucen navrátit se do oblasti ozbrojeného konfliktu.

8. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil, věc vrátil žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení a uložil mu povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě setrvala na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí. Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2017/850 je přímo aplikovatelným právním předpisem, kterým jsou správní orgány vázány. Toto nařízení v době, kdy bylo kladně rozhodnuto o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění (10. 1. 2017) nebylo účinné. Tehdy tedy bylo rozhodnuto ve prospěch žalobce, neboť nebylo postaveno najisto, že zde jsou skutečnosti, které by měly vést k zamítnutí jeho žádosti o udělení dlouhodobého pobytu za účelem strpění. V současné době je tedy na základě uvedeného nařízení a hodnotící zprávy Komise EU, která byla jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, zřejmé, že důvody pro prodloužení příslušného pobytového oprávnění dány nejsou.
10. K námitce nepřiměřenosti žalovaná konstatovala, že nebylo povinností správního orgánu zabývat se posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení není automaticky spojeno s každým rozhodnutím vydávaným dle zákona o pobytu cizinců – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27. Ustanovení § 36 odst. 3 zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu neukládá povinnost zabývat se přiměřeností dopadů zamítavého rozhodnutí. Případné posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života přitom nemůže nijak ovlivnit závěr o nesplnění některé z podmínek, jimiž zákon podmiňuje vydání kladného rozhodnutí o takovém typu žádosti. Tudíž ani v případě nepříznivých dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce není možné vyhovět předmětné žádosti a dlouhodobý pobyt žalobci prodloužit za situace, kdy již netrvají důvody, pro které mu v minulosti byl dlouhodobý pobyt za účelem strpění udělen. Není přitom povinností žalované se v odůvodnění rozhodnutí zabývat každým právním předpisem a jeho možným vlivem na výrok rozhodnutí, pokud účastník řízení v odvolání rozpor s uvedeným právním předpisem přímo nenamítá.
11. Žalovaná uzavřela, že žalobce není nucen navrátit se do oblasti ozbrojeného konfliktu. Napadeným rozhodnutím dochází pouze k tomu, že žalobci již nadále není umožněno pobývat na území České republiky za účelem strpění. Žalovaná rovněž měla za to, že se řádně vypořádala se všemi odvolacími námitkami, a navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

12. Účastníci setrvali na svých tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

13. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

VI.

Rozhodnutí soudu

14. Žaloba není důvodná.
15. Soud neshledal důvodnou žalobní námitku opírající se o tvrzení, že správní orgány řádně nezjistily a nevyhodnotily skutkový stav stran bezpečnostní situace na Ukrajině a možnosti návratu žalobce.
16. Součástí správního spisu je důvodová zpráva návrhu Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/850 o změně nařízení (ES) č. 539/2001, podle něhož Ukrajina v souvislosti s navrhovaným uvolněním vízového režimu splnila požadavky mj. na veřejný pořádek, bezpečnost a základní práva, a závěrečná hodnotící zpráva Komise EU č. COM (2015) 905 ze dne 18. 12. 2015 (dále jen „Zpráva“).
17. Prvoinstančním rozhodnutím byla žádost žalobce zamítnuta s odůvodněním, že pominuly důvody, pro které bylo vízum za účelem strpění uděleno. Prvoinstanční orgán odkázal na změnu nařízení (ES) č. 539/2001 provedenou nařízením č. 2017/850/EU (dále jen „Nařízení“) o zrušení vízové povinnosti ukrajinských občanů pro splnění mj. požadavku na vnitřní bezpečnost a standardu lidských práv. Prvoinstanční orgán z toho dovodil, že ozbrojené střety omezující se stabilně na východní část území Ukrajiny nebrání občanům Ukrajiny v návratu do vlasti. Situace v domovském státě by návratu bránila jen v případě existence ozbrojeného konfliktu na území, nebo kdyby stát nezajišťoval alespoň základní bezpečnost obyvatel. Prvoinstanční orgán dovodil, že je na vůli žalobkyně, zda se vrátí do té části vlasti, kde probíhají ozbrojené konflikty, nebo do části, kde k ozbrojeným konfliktům nedochází, a to bez ohledu na to, že před odchodem z vlasti žalobce bydlel v části Ukrajiny, která bezpečná není. Situace na východní Ukrajině již aktuálně není překážkou bránící žalobkyni vycestovat na Ukrajinu a důvody, pro něž bylo žalobkyni uděleno pobytové oprávnění za účelem strpění pobytu na území, tedy pominuly. Žalovaná se s výše citovanými závěry v plném rozsahu ztotožnila.
18. Soud vyšel z následující právní úpravy: Podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 3 ve spojení s § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že dobu povolení k dlouhodobému pobytu cizince nelze prodloužit, jestliže pominuly důvody, pro které bylo toto vízum uděleno, a cizinec nepožádal o zrušení platnosti víza ve stanovené lhůtě.
19. Nařízení stanovilo v bodě 2, že se má za to, že Ukrajina splnila všechna kritéria stanovená v akčním plánu na uvolnění vízového režimu, který byl ukrajinské vládě předložen v listopadu 2010, a proto splňuje příslušná kritéria osvobození svých občanů od vízové povinnosti, pokud cestují na území členských států. V bodě 3 toto nařízení stanovilo, že se zrušení vízové povinnosti vztahuje pouze na držitele biometrických pasů. Zrušení vízové povinnosti ukrajinských občanů bylo potvrzeno Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018 s účinností od 18. 12. 2018. Kritéria, která by měla být zohledněna při určování, na základě posouzení jednotlivých případů, třetích

zemí, jejichž státní příslušníci podléhají vízové povinnosti, nebo jsou od této povinnosti osvobozeni, byla stanovena v článku 1 nařízení (ES) č. 539/2001 (vloženém nařízením (EU) č. 509/2014) a zahrnují mj. „veřejný pořádek a bezpečnost“. Podle bodu 5 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 539/2001 ze dne 15. března 2001, platí, že *„Určení těch třetích zemí, jejichž státní příslušníci podléhají vízové povinnosti, a těch, které jsou od ní osvobozeny, se řídí uvážným, pro každý případ zvlášť provedeným vyhodnocením rozmanitých kritérií, která souvisejí mimo jiné s nedovoleným přistěhovalectvím, veřejným pořádkem a bezpečností a s vnějšími vztahy Evropské unie s třetími zeměmi, přičemž je také brán zřetel na důsledky regionální spojitosti a vzájemnosti.“*

20. Soud aprobuje závěr správních orgánů, že citované Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/850 ze dne 17. května 2017 prokazují, že politická a bezpečnostní situace na Ukrajině umožňuje návrat žalobkyně do vlasti a že pominuly důvody, pro které byl žalobkyni dlouhodobý pobyt pro strpění udělen. Závěry, které učinily správní orgány a které uvedly do svých rozhodnutí, považuje soud za správné a odpovídající.
21. Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 Azs 72/2019 – 28, ze dne 30. května 2019, podle něhož *„Ve vztahu k tomu, jak byla posouzena situace na Ukrajině, Nejvyšší správní soud předesílá, že není úkolem správních soudů, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu samy posuzovaly situaci na Ukrajině, nýbrž aby v mezích žalobních bodů přezkoumávaly napadené výroky správních rozhodnutí a ty závazné podklady rozhodnutí, které není možné napadnout samostatnou žalobou. Takovými podklady v právě projednávané věci nepochybně jsou jak závazné stanovisko ministerstva, tak závazné stanovisko ministra vnitra vydané v odvolacím řízení, jež situaci na Ukrajině z pohledu možného trvání důvodů znemožňujících vycestování stěžovatelky nepochybně posuzují. Pokud jde o námitku stěžovatelky, že v místě jejího pobytu na Ukrajině hrozí nebezpečí vážné újmy, neboť je v Doněcku vedena válka a stále fakticky neexistuje stav příměří, pak je tato námitka zcela přílehlavá pouze pro poměry po roce 2017 na tzv. linii dotyku vyskytující se v Doněcké a Luhanské oblasti, kde se však bezpečnostní incidenty soustřeďují „přibližně 7 km od linie dotyku“ nepřátelených stran, jak vyplývá z Informace Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky – Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 14. 9. 2018 (dále jen „Informace ze dne 14. 9. 2018“), jež je součástí správního spisu a byla podkladem závazného stanoviska ministra vnitra. Toto závazné stanovisko však výskyt bezpečnostních incidentů ve formě bojů nepřátelených stran nezpochybňuje a přiznává, že v uvedených dvou správních oblastech Ukrajiny „panuje zhoršená bezpečnostní situace“. Tomu pak zcela odpovídá i posouzení Informace ze dne 14. 9. 2018 ze strany krajského soudu v bodě 26 odůvodnění napadeného rozsudku. Jako významné z hlediska nebezpečí vážné újmy stěžovatelky se pak jeví nejen to, že město S. (totiž místo posledního pobytu stěžovatelky na Ukrajině) je od linie dotyku vzdáleno přes 70 km, ale rovněž neomezovaná možnost vnitřního přesídlení stěžovatelky v rámci ostatního státního území Ukrajiny, a to aniž by to pro ni konkrétně s sebou neslo riziko vážné újmy znemožňující jí vycestování. Pokud tedy krajský soud dospěl k výše uvedeným závěrům, že „ve zbytku Ukrajiny je situace bezproblémová a umožňuje řešení situace osob pocházejících z uvedených oblastí vnitřním přesídlením do bezpečnějších oblastí Ukrajiny“, pak toto posouzení odpovídá obsahu podkladů napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že obě závazná stanoviska berou v potaz individuální situaci žalobkyně a nejsou paušalizující. Ačkoli závazné stanovisko ministerstva vycházelo z podkladů, které se vztahovaly k dřívější situaci na Ukrajině, a to včetně značně znepokojující Zprávy o stavu lidských práv na*

Ukrajíně za období 16. srpna až 15. listopadu 2017 Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva, věcné závěry ve vztahu k [§ 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců](#) závazného stanoviska ministra vnitra vydané v odvolacím řízení se zřetelně opírají především o Informaci ze dne 14. 9. 2018, která poskytuje nejaktuálnější možný přehled relevantních informací o poměrech na Ukrajině, jíž je stěžovatelka státní občankou. Nejvyšší správní soud tedy v této věci, kde napadené rozhodnutí bylo vydáno v prosinci 2018, dospěl k jednoznačnému závěru, že „ve zbytku Ukrajiny je situace bezproblémová a umožňuje řešení situace osob pocházejících z uvedených oblastí vnitřním přesídlením do bezpečnějších oblastí Ukrajiny“. Zdejší soud je toho názoru, že východiska popsaného rozsudku je možno vztáhnout na nyní posuzovaný případ.

22. Na místě je zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 Azs 410/2018 – 38 ze dne 18. dubna 2019, podle něhož „K bezpečnostní situaci na Ukrajině NSS opakovaně konstatoval, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (viz usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. [7 Azs 265/2014 - 17](#), dále srov. např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. [4 Azs 15/2015 - 28](#); ze dne 30. 4. 2015, č. j. [9 Azs 13/2015 - 69](#); ze dne 17. 6. 2015, č. j. [6 Azs 86/2015 - 31](#); a ze dne 21. 2. 2019, č. j. [4 Azs 411/2018 - 26](#)). Ozbrojený konflikt je navíc dlouhodobě omezen na Doněckou a Luhanskou oblast, zbytek země je plně pod kontrolou ukrajinské vlády.“
23. Pokud žalobce namítl, že je ohrožen nebezpečím na životě v případě svého návratu do části země původu, pak k tomu soud uvádí, že mezi správními orgány podle odůvodnění jejich rozhodnutí a žalobcem o tom nepanuje spor – na části území Ukrajiny ozbrojený konflikt ohrožující přítomné na životě probíhá, ve zbytku nikoli. Nikterak to ovšem nevyvrací závěr žalované o tom, že na zbytek území návrat možný je, a žalobce zároveň neuvedl žádné konkrétní okolnosti, proč by v jeho individuálním případě návrat do jiné části Ukrajiny možný nebyl.
24. Důvodná není ani žalobní námitka týkající se porušení legitimního očekávání žalobce. Žalobce odvozuje tvrzené legitimní očekávání od skutečnosti, že ač nedošlo k žádné změně v bezpečnostní situaci v Doněcké a Luhanské oblasti na Ukrajině, jeho žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu nebylo vyhověno, byť v případě předchozích žádostí mu správní orgány pobytové oprávnění přiznaly právě na základě podmínek v daných oblastech. Je třeba si uvědomit, že nosným důvodem nyní přezkoumávaného rozhodnutí je existence uspokojivé bezpečnostní situace ve zbytku Ukrajiny, což představuje změnu skutkového stavu oproti přecházejícím řízením, porušení legitimního očekávání tak nepřipadá v úvahu, když správní orgány vycházely z nových skutečností (deklarovaných Nařízením), které změnily způsob posouzení věci.
25. Poslední žalobní námitkou bylo, že žalovaná nesprávně vyhodnotila dopad rozhodnutí do rodinného života žalobce.
26. Ani tato námitka nebyla důvodná, protože správní orgány nebyly podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců povinny přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona posuzovat. Navíc se tohoto posouzení žalobce nedomáhal ani ve svém odvolání, proto žalovaná nemohla pochybit, když se touto otázkou nezabývala (srov. § 89 odst. 2 věta druhá správního řádu).

27. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

28. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, ani nepožadovala jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. července 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu